

Son Bilekliğim

– Gamze Bal · 07 Eylül 2024

Bir açık, iki koyu pembe, bir açık, iki koyu pembe, karıştırma, bir açık, iki koyu pembe, bir açık pembe daha. Oldu. Şimdi koyu, hadi tekrar.

2C sınıfının görsel sanatlar dersinde boncukları ipliğe dizerken uzun boylu öğretmenime bakıyorum. En azından o zamanlar bana çok uzun geliyordu. Etrafta gezinirken diğer öğrencilerin yaptıkları takıları inceliyor. Simsiyah saçlarını yine sıkıca topuz yapmış, boyunlu açık kahverengi kazağının üzerine taktığı iki boncuklu kolye de nasıl güzel duruyor. Kendi yapmış olsa gerek. Çaktırmadan parmak ucumla öğretmenin kolyelerini göstererek 'Belki bir gün biz de böyle güzel takılar yaparız.' diye fısıldıyorum arkadaşım Nisa'ya. Elindeki ipe bakmaya devam ederken başını bıkkınlıkla iki yana sallıyor. İpinde sadece iki boncuk var, biri yeşil biri turuncu. 'Bak, üstündekiyle aynı renkler.' diyorum hırkasını göstererek. 'Bitirince uyumlu olacak.' Yine kafasını bana çevirmeyip yalnızca omuz silkiyor. Küçük ellerimle boncukları dizmeye devam ediyorum. Bir açık, iki koyu pembe, bir... 'Ah kızım, ne kadar ilerlemişsin!' Öyle odaklanmışım ki öğretmenin gelmediğini fark etmemişim bile. 'Teşekkür ederim öğretmenim.' diyorum. Başımı okşarken bilekliği kim için yaptığımı soruyor, annem için diyorum. 'Bugün doğum günü de.'

Nisa göz ucuyla bir bana bir öğretmenimize bakıyor.

Zil çaldığında tam da bilekliğimi bitirip ucunu bağlamıştım. Nisa'nın ipinde hala sadece iki boncuk olduğunu görüyorum. 'Tek başına yapmaktan canın sıkılıyorsa haftaya beraber bir tane yaparız, o da senin olur.' diyorum. Yine omuz silktiğini görünce gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum, hayır yani ne dedim ki ben şimdi? Bunu fark edince Nisa sırt çantasıyla beni itip gözlerimin içine bakıyor. Ne zaman böyle baksa çıplak hissediyorum.

Alaycı bir tonla, 'Ay par-don'

Adımlarını hızlandırarak normalde beraber gittiğimiz okul servisine doğru ilerliyor ama binmeden az önce beni beklediğini görüyorum, belki de beraber bileklik yapma fikrini alıştı, servise yaklaşmışken Nisa koluma giriyor, sıktığını hissediyorum, kolum acıyor. Kulağıma kararlılıkla fısıldıyor,

-Senin yaptığın bilekliği ben istiyorum, onu bana ver.

-Ama annem için yapmıştım.

-Hayır ben istiyorum.

-Bugün annemin doğum günü, ona hediye...

-Ben istiyorum dedim!

Nisa'nın gözleri doluyor, dudaklarını öfkeyle büzüştürdüğünü ve ellerini yumruk yaptığını görüyorum. Onu yalnızca bir keresinde annesine yaptığı yemeği beğenmediğini söylerken böyle görmüştüm, ama şimdi yalnızız, ne yapacağım, karnıma bir ağrı giriyor, üşüyorum.

'Hostes abla!'

Servise girerken Nisa öyle bir bağıyor ki hostes ablamız endişeyle ona bakıp 'Ne oldu?' diye tekrar tekrar sormaya başlıyor. Ama Nisa bir şey söylemiyor, yalnızca ağlayarak çığlık atıyor. Daha da

üşüyorum. Özellikle o pembe boncukları dizdiğim ellerim, donuyorlar. Hostes abla Nisa'ya ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Şoför abi de şaşkınlıkla içeri dalıyor, 'Kızın neyi var?' Çılgınlık artıyor, Nisa servisin camlarına yumruk atmaya başlıyor, camdan çıkan tok ses birisi kafama çivi çakıyormuş gibi hissettiriyor. Hostes abla Nisa'yı kolundan tutmaya çalışırken Nisa'nın bir anda beni işaret etmesi ortamı aniden sessizleştiriyor, herkesin bana bakması sanki bağırsaklarımı düğümleyiveriyor. Nisa var gücüyle bağırarak 'Onun yüzünden, tek istediğim elindeki bilekliği almaktı, ama vermiyor!' diyor, ayaklarıyla servis koltuğunda tepinmeye devam ederken hostes abla 'Bu ne saçmalık, ne saçmalık!' diye söyleniyor. Ben tir tir titrerken hostes abla elini bana uzatıyor, yüzünde bunalmış ve öfkeli bir hal var. Bilekliği avucumda sıkı sıkı tutuyorum. 'Hadi kızım var şu bilekliği, üzme arkadaşını, hadi.' Olamaz, olamaz. 'Ama ben bu bilekliği annemin doğum günü için yapmıştım.' diyerek koltuğuma iyice gömüyorum kendimi. Nisa'nın çılgınlıkları dediklerimi duydukça hırsla daha da çok yükseliyor, arkadaki çocuklar elleriyle kulaklarını kapatırken söyleniyorlar. Şoför abi gür sesiyle 'Yeter, halledin şunu!' diye bağırıyor. Servis çoktan kalkmış olmalıydı. Hostes abla bana yaklaşmış, dibime kadar giriyor. Bir eli koltuğumun başlığında, nefesini bile hissediyorum. 'Ver şu bilekliği, uzatma, arkadaşını üzme değer mi?' Nisa daha yüksek sesle bağırıyor, camı yumruklamasından artık servis sallanıyor. Bilekliği istemeye istemeye uzatmaya başlamışken hostes abla elimden aliverip Nisa'nın yanına gidiyor, bilekliği aldığı anda da Nisa susuyor. Hostes abla derin bir nefes verip yerine oturunca 'Gidebiliriz.' diyor şoför abiye. Kafamı çevirip Nisa'ya baktığımda bilekliği sallayarak bana gözlerini kısmadan gülümsediğini görüyorum.

Yirmi dakika sonra, benden hemen önce Nisa iniyor, herkes yorgun, ama benim gözüm onun üzerinde çünkü az evvel ortalığı inleyen kızın şimdi nasıl bu kadar sessiz olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Servisten iner inmez bilekliği yere attığını gördüğümde şaşkınlıkla 'Nisa!' diyorum, ama sesim o kadar cılız çıkıyor ki kimse duymuyor. O arkasına bakmadan evine giderken biz de servisle uzaklaşıyoruz. Başımı çevirip camdan dışarı bakarken kendi kendime tekrarlıyorum, ağlamamalıyım, ağlamamalıyım. O bilekliği anneme değil de Nisa'ya vereli tam 11 yıl geçti.

Bir daha asla bileklik yapmaya elim varmadı, yaptığım son bileklik hiç takılmadan kaldırımda kaldı yani. Ama Nisa ile arkadaş olmaya bir süre daha devam ettim çünkü ne de olsa iyi kızlar böyle yapardı. Daha sonra benden daha 'havalı' arkadaşlar buldu nasıl olsa.

Üniversitenin kantininde çapkın bir bey benimle konuşurken aklımdan bu anım siyah beyaz bir film gibi geçiyor. Genç adam benimle 'yalnızca arkadaş' olmaya çalıştığıнын altını çiziyor, yaşça da biraz büyük, uçuk pembe gömleğinin yakasını eliyle ukalaca düzeltirken boğazını temizliyor. Az evvel bana şirket hayatında tutunmanın ve kariyerini ilerletmenin yolları hakkında bir nutuk çekti. Sormamıştım ama, her neyse. Aç gözlerinde ve gömleğinde çocukluğumu görüyorum.

'Yani anlayacağın prenses, biraz yırtık, biraz böyle canavar gibi olacaksın. Öyle naifliğe yer yok! İsteddiğini almayı bileceksin. Bak ben bu yıl stajı nasıl aldım, veya, seni mesela, istiyorum, ve elbette seni kapacağım.' Göz kırıyor.

Hiç de iyi bir kız olmayarak masadan hızlıca kalkıp kendi arkadaşlarımla yanına giderken, Nisa'lar sadece şekil değiştiriyor diyorum içimden.